

Totes les claus del 'Filone Barcellona' (i 2)

Joaquín Targa Cuyàs i Joan Ros Petit, membres del consell econòmic de l'arquebisbat, tenen estretes relacions amb el 'broker' Ignacio Sala. Els implicats del 'Filone Barcellona', encara no han dit tota la veritat sobre el cas Torre Annunziata.

El 14 d'octubre de 1995, la justícia italiana feia tremolar els fonaments de l'arquebisbat de Barcelona. La fiscalia de Torre Annunziata (Campània), encapçalada per Alfredo Ormanni, i els agents del mariscal de carrabiners, Vincenzo Vacchiano, havien posat al descobert les connexions d'una xarxa internacional de tràfic d'armes i de divises en el context de l'operació que es coneix amb el nom de *Cheque to cheque*. D'altra banda, els protagonistes del cas que la justícia italiana anomena "Filone Barcellona" involucraven l'arquebisbe Carles en una important operació d'emblanquiment de diners.

S'han dit moltes coses, però no totes. Ara i adés, Ignacio Sala, Montserrat Romeu i Rocío Agustini, protagonistes principals tots tres de la connexió catalana del cas Torre Annunziata, han intentat amagar les seves relacions amb l'arquebisbat de Barcelona.

Això no obstant, els fets posats de relleu per l'equip d'investigació d'EL TEMPS, descobreixen les seves fosques relacions.

Ignacio Sala o les amistats inquietants. Fins fa poc, Ignacio Sala Rialp era el nom d'un home de negocis tan sols conegut en els cercles de l'alta burgesia barcelonina. Tot i així, molt poca gent sap amb certesa els negocis que remena: ni els amics, ni els coneguts, ni tan sols la seva ex-dona, María del Carmen Amat Trinxet, que ens va manifestar, irònicament, en una

ocasió, que no havia sabut mai a què s'havia dedicat el seu marit.

L'afer de l'arquebisbe Carles, però, va posar Ignacio Sala en el punt de mira dels mitjans de comunicació. La seva relació financera amb Montserrat Romeu, implicada en l'afer, i les declaracions a la policia dels imputats en el cas, Ricardo Marocco i Marco

Ignasi Sala, té amics i familiars al consell econòmic de l'arquebisbat de Barcelona, un fet que fins ara havia ocultat a la llum pública.

Pontillo, van deixar molt malme-sa la imatge de Sala.

D'una banda, Pontillo, company de treball de Romeu a l'oficina Prosystem de Milà, confirmava la seva relació financera amb la vigatana Montserrat Romeu (vegeu EL TEMPS, núm. 646).

D'altra part, Marocco explicava a la policia que mitjançant les seves nombroses relacions amb Ignacio Sala havia obtingut clients d'arreu del món per a la seva xarxa internacional d'emblanquiment de diners.

La connexió Kuwaitiana. Els

carrabiners es van interessar pels contactes que tenia Marocco amb Roger d'Onofrio, un personatge conegut per la seva vinculació amb la CIA, "l'he conegut telefònicament —explicà Marocco— per mitjà d'Antonio Marsella. El vaig trucar en el moment que Ignacio Sala em va dir que tenia com a venedor el representant de Banca Kuwaitiana a Espanya i que estava disposat a vendre, mitjançant el mateix sala, 100 milions de dinars, si no recordo malament, en canvi de dòlars. Com sabia que Antonio Marsella s'interessava per les divises kuwaitianes, el vaig trucar i gràcies a ell vaig establir contacte telefònic amb Roger d'Onofrio, que inicialment hi va semblar interessat"

Marocco, fins i tot detallà en el transcurs de l'interrogatori de la policia les negociacions fetes entre ell mateix, Ignacio Sala, Montserrat Romeu i un banquer de Miami de nom Mark Romero, a fi de tancar una operació milionària de canvi de divises. Si l'operació no es va realitzar mai —segons Marocco— va ser perquè Mark Romero i Montserrat Romeu que no van posar-se d'acord a l'hora de repartir-se'n els beneficis.

Pel que fa al 'Filone Barcellona', el financer italià, acabaria dient als carrabiners que: "[...] en referència a l'operació que devia interessar a l'arquebisbe de Barcelona, el grup de *brokers* era constituït per: jo mateix, Rocío Agustini, Montserrat Romeu, Ignacio Sala i Marco Pontillo".

Sala ha confirmat que coneixia

la Romeu –això sí, únicament per telèfon–, i també Marocco. Ara bé, Ignacio Sala sempre ha negat que mantinguera relacions financeres estretes amb Montserrat Romeu i Marocco. Fins el punt que, pel que fa a Montserrat Romeu, Sala ha assegurat a EL TEMPS que “va parlar d’una operació de transacció de divises, però quan li vaig demanar papers, contractes, es va fer enreire i aquí va acabar la relació”.

Arran d’aquesta conversa, i segons ens ha manifestat Ignacio Sala, va posar en contacte Montserrat Romeu i Rocío Agustini. Sala coneixia anteriorment l’Agustini per uns contactes que va passar-li per a la venda a uns àrabs d’una finca d’Andalusia. Quant a la seva relació amb Marocco, el *broker* barceloní, ha afirmat: “parlava amb ell quan li telefonava a casa per posar-me en contacte amb la Romeu, ja que aquesta vivia allà”.

Si són certes les afirmacions que alguns dels imputats en el cas *Cheque to Cheque* han fet a la justícia italiana, cal afirmar que fins avui, Sala ha estat mentint deliberadament.

Els ‘endolls’ de Sala a l’arquebisbat. D’altra banda, Sala ha negat qualsevol vinculació amb l’arquebisbat de Barcelona. El resultat, però, de les investigacions d’EL TEMPS nega la versió donada per aquest curiós personatge.

Ignacio Sala Rialp ha estat cunyat –fins la seva separació matrimonial– de María del Carmen Amat Trinxet i de Joaquín Targa Cuyàs, vocal del Consell d’Assumptes Econòmics de l’Arquebisbat de Barcelona des de 1994 i director gerent de Laboratoris Esteve.

Joaquín Targa, enginyer industrial de professió, és un dels pals de paller d’aquest grup farmacèutic i a ell és deguda en bona part la internacionalització de l’empresa.

Targa ve del món de les finances, i és un important personatge del sector vinculat com a accionista almenys a catorze importants empreses. La seva adscripció a l’alta societat és evident. Adinerat i influent, Targa forma

Si són certes les afirmacions d’alguns dels imputats en el cas ‘Cheque to Cheque’, Sala està mentint deliberadament.

part dels clubs de golf de la Cerdanya, del Prat i, fins l’any 1992, del de Llavaneres.

Afeccionat a la caça, gaudeix d’una llicència per a caçar “a l’aguait” a les reserves nacionals.

Sala també coneix Joan Ros Petit, assessor fiscal de la família fins a finals dels anys 70 i vocal del mateix consell econòmic de l’arquebisbat almenys des de 1978.

Ros Petit també va ser director gerent de Financiera Sala e Hijos, SA des del 9 de setembre de 1966 i almenys durant uns quatre anys.

Pel que fa a Joan Ros Petit, Sala afirma que no té cap relació amb

ell “des fa més de vint anys. Just des que les coses de l’empresa familiar van anar malament”.

D’altra banda, el financer barceloní ha assegurat a EL TEMPS que, “va assabentar-se que el seu ex-cunyat formava part de l’arquebisbat només un mes després de l’escàndol”. Fet i fet, Sala ha ocultat, fins ara, les seves relacions amb dos membres de l’aparell econòmic de l’arquebisbat.

També és cert que tant Targa com Ros van passar, en el seu moment, els filtres de la investigació interna oberta per l’arquebisbe, amb la intenció de trobar algun vincle amb els protagonistes del “Filone Barcel·lona”. Fonts molt pròximes a la cúria catalana han mostrat el seu estupor i preocupació per la notícia.

De moment, Ignacio Sala l’únic que pot fer és llençar pilotes fora. Atrinxerat al seu sòrdid despatx del número 353 de la Diagonal, s’entesta a negar-ho tot i a afirmar rotundament que és innocent: “si han gravat a Itàlia les meves converses amb Marocco, molt millor, perquè es veurà que no hi tinc res a veure”.

Empreses per a qualsevol

Ignacio Sala Rialp. El financer català protagonista rellevant del “Filone Barcel·lona”, ha sabut fins ara mantenir-se en un segon pla al marge de tota investigació.

"No he dit mai a l'arquebisbe que Sala era el meu cunyat"

EQUIP D'INVESTIGACIÓ: *Tenim entès que el seu nomenament com a membre del consell econòmic de l'església es fa per cooptació. Qui el va recomana?*

JOAQUÍN TARGA: No sé exactament qui em va recomanar però tinc un parell d'amics allà de tota la vida.

—*Ens pot dir el nom d'aquestes persones?*

—No parlem de l'arquebisbat perquè és un tema... [irònicament]

—*Aquest consell, quines funcions té?*

—Assessoria pura. S'ensenyen una vegada l'any els comptes de l'arquebisbat que van sortint... donem la nostra opinió sobre com es podria organitzar allò.

—*I personalment ha aconsellat l'arquebisbe algun tipus d'operació?*

—No... jo a l'arquebisbe només l'he vist en les reunions del consell.

—*Vostè, què en pensa, de tot aquest tema de l'emblanquiment de diners i l'arquebisbat de Barcelona?*

—Jo bàsicament, estic aquí perquè sóc cunyat d'Ignacio Sala, ex-cunyat! És una casualitat el fet que a més, sigui assessor del bisbat, del consell assessor del bisbe. Jo, coneixent com conec les finances de l'arquebisbat, penso que no

hi ha res d'amagat... coneixent l'Ignacio [Sala] estic segur que no hi ha res de tot això. L'arquebisbat en aquest moment a penes paga els capellans, i no té prou volum de capital per fer transaccions importants.... i el

XAVIER CARRION

Joaquín Targa. Membre del consell econòmic de l'arquebisbat de Barcelona i cunyat d'Ignacio Sala.

senyor Sala estic seguríssim que no faria una cosa d'aquestes... que es dediqui al comerç exterior i a coses així... aiiiiii!... no hi ha substància... crec que això va per uns altres camins que no sé quins són...

—*No li preocupa que el pugui esquitjar el fet que vostè sigui al bisbat i que el seu cunyat, el senyor Sala, estigui implicat en l'afar?*

—Que jo sàpiga no està implicat i en el seu moment el senyor Ignacio Sala ja va anar a parlar amb la policia...

que consti que no he parlat amb el senyor Sala, eh?!, que quedi això molt clar... ho sé perquè he llegit *El Mundo* i he seguit els diaris que parlen de tot això. Aquest tema no em preocupa gens.

—*L'arquebisbe ja coneix la seva relació de parentesc amb el senyor Sala.*

—No, no ho sap.

—*A vostè això no l'ha fet pensar de dimitir...*

—Dimitir?!... no. **E. I.**

negoci. "Tot això em fa molt mal en la meva feina", explicava a un dels nostres redactors Ignacio Sala, un home de negocis ficat de ple en un complex entramat empresarial compartit amb germans, ex-dona i amics íntims (Vegeu el gràfic de la pàg. 35).

Ignacio Sala ha estat soci fundador d'Anglo-Span, SA, una empresa dedicada a la importació i exportació d'objectes de nàutica,

aeronàutica, alimentació, fàrmacia, teixits i qualsevol altre article permès per la llei. En Anglo-Span, Sala figura també com administrador des del seu nomenament el 20 de gener de 1989.

Sala fou també president de Distriban, SA, empresa dedicada al comerç exterior i als negocis immobiliaris a partir del juny de 1992. El seu mandat comprendé el període que va des del 5 de ju-

liol de 1982 fins al 10 de juny de 1988.

El financer també fundà Imposs, SA, firma dedicada al sector immobiliari. Sala presidí Imposs des del 27 de maig de 1988 fins al 2 de desembre de 1995, data en la qual va dimitir.

I ha fet de conseller delegat, almenys des del 30 de juny de 1989, en MV Corporación, SA, dedicada també al sector immobiliari, en l'assessoria financera d'altres empreses, l'explotació de patents i la producció, fabricació de productes tèxtils. Altres empreses que mantenen algun tipus de relació econòmica amb Sala són Enlaces, SA, J. Esteller, SL, Viladomat Food i AGF Seguros y Reaseguros.

Un alt càrrec de la policia va definir l'entramat d'empreses on apareix implicat Ignacio Sala "com la clàssica estructura empresarial destinada al transvasament de diners sense deixar rastre."

Hisenda també ha investigat les operacions de l'empresa Docarmo, SL, dedicada entre moltes altres coses al finançament d'empreses. Sala havia estat cobrant d'aquesta empresa fins la seva separació matrimonial. També formen part de Docarmo, SL, els seus cunyats, Joaquín Amat Trinxet i Maria Antonia Amat Trinxet, esposa de Joaquín Targa Cuyàs.

En fi, la insadollable i sana curiositat d'Hisenda podria acabar provocant un ensurt a l'empresa Docarmo, SL.

Cal dir, també, que l'esposa de Joaquín Targa ha estat durant molts anys membre notable del Club de Jubilats Mont-Siò, una entitat de caràcter religiós on s'encarregava de fer gestions de tipus econòmic.

Sala, malgrat tot, deu sentir-se intocable, perquè forma part de l'elit social de Barcelona. A tall de mostra, una germana de la seva ex-dona, María del Carmen Amat Trinxet, és casada amb Simó Pujol, secretari general del Partit Popular a Catalunya.

Entre les seves amistats figuren empresaris de la talla de Felip Grau o Alvaro Gassull, desaparegut recentment, i amb els quals, i al costat de Joaquín Targa i de la

L'Administració facilita, a l'abast de tothom,
una informació sobre:

- normes, competències, tràmits, permisos,
preus, reclamacions
- subvencions, beques, ajuts, préstecs
- concursos, premis, cursos, activitats diverses
- organigrama (titulars, organismes, funcions,
adreces, telèfons, fax...)

315 **13** **Telèfon obert** **13**

i sobre qualsevol altra qüestió que sigui
competència de la Generalitat de Catalunya

Horari: de 9 a 19 h de dilluns a divendres

Videotex: s'hi accedeix mitjançant qualsevol
aparell connectat a la xarxa Ibertex (nivell 031),

per mitjà del codi *CATALUNYA#

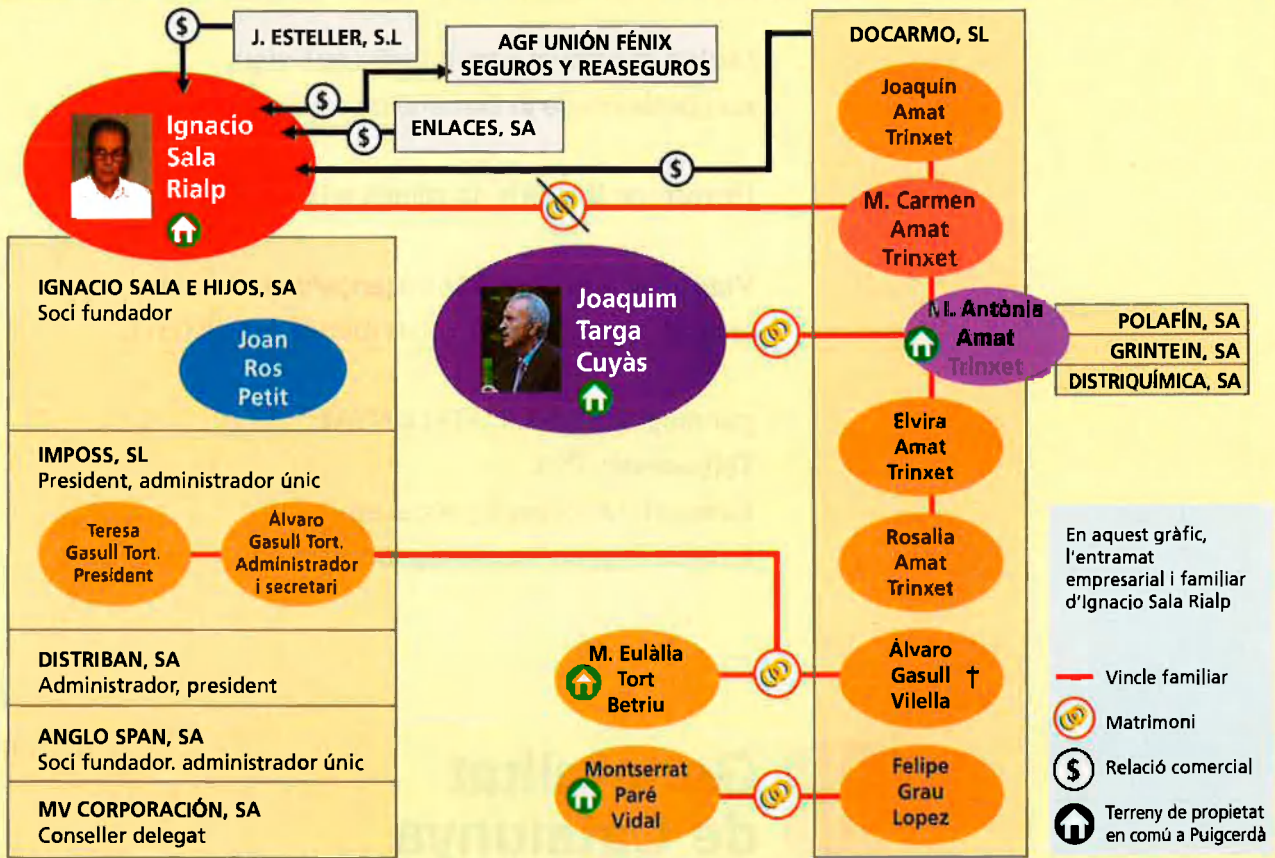
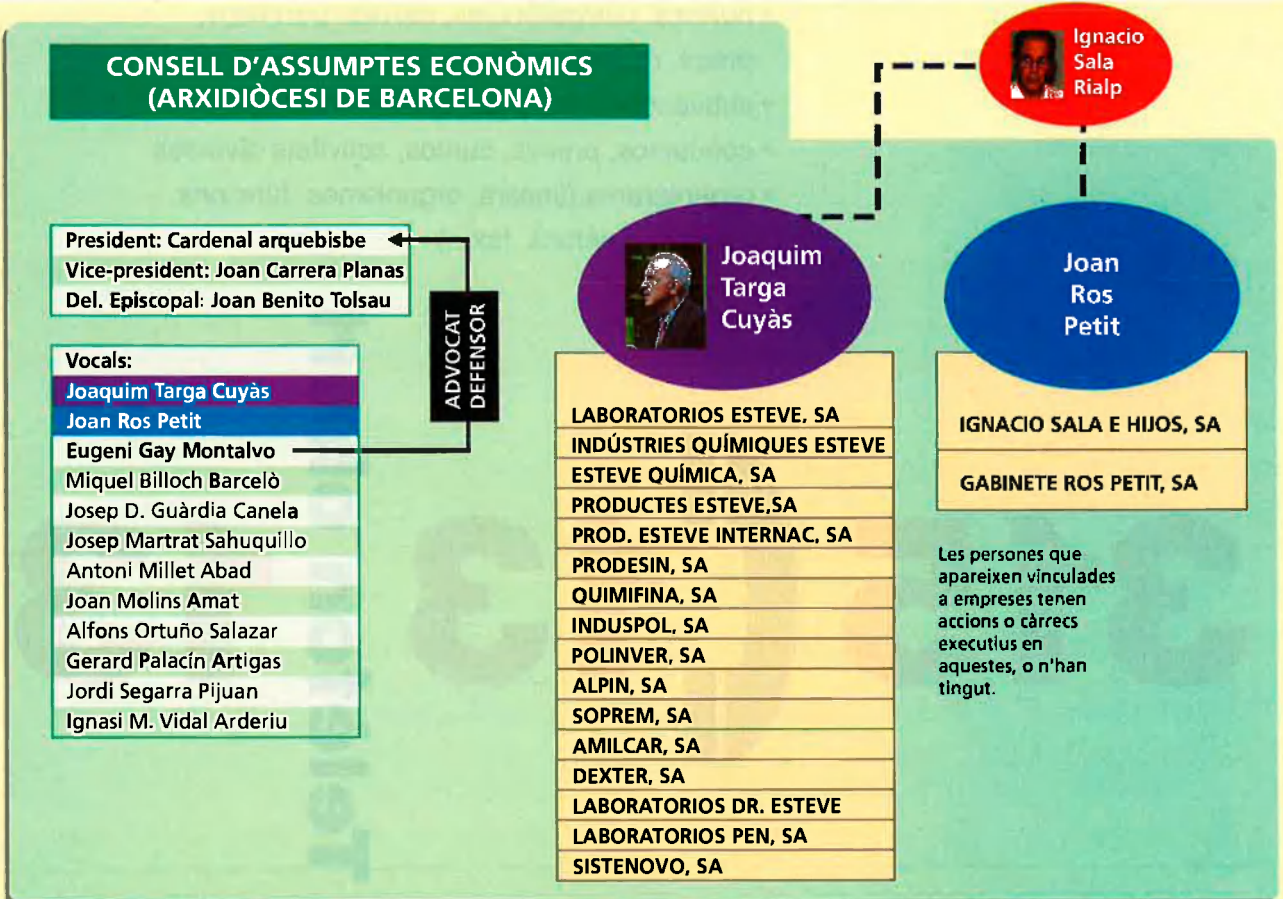
Teleservei: TV3

Internet: <http://www.gencat.es>

E.mail: sdginfo@correu.gencat.es

**Generalitat
de Catalunya**

seva ex-dona, comparteix encara la propietat d'uns terrenys al municipi de Ger, als indrets coneguts com Devesa dels Bous i Devesa del Ros.

Vida discreta i negocis secrets. Però, la vida i miracles de Sala no són fàcils de desentranar. La discreció és probablement una de les millors armes d'aquest professor mercantil (una titulació equivalent a l'actual d'Empresarials) ficat en el complex món dels negocis a nivell internacional. L'any 1979, l'extensa família Sala —nou germans—, dedicada bàsicament al tèxtil, va fer fallida, circumstància que obligà a vendre la firma a Rumasa. Segons coneguts del financer, Sala llavors va desaparèixer de Barcelona i hi ha qui diu que marxà a Colòmbia.

El financer, però, ho desmenteix i explica: "vaig marxar a l'Equador a fer negocis. A Quito, vaig construir un edifici i en plena selva, una fàbrica de ventalls". Després de quasi una dècada a Sud-amèrica, Sala tornà al nostre país, on combinà els negocis immobiliaris amb les seves obligacions com a soci executiu d'un grapat d'empreses sempre dedicades a nombrosíssimes i diferents activitats alhora.

Serà, finalment, Montserrat Romeu, una intrigant vigatana de 62 anys, qui treurà Sala del seu plàcid anònimat.

El financer, després de l'escàndol, s'ha limitat sempre a contestar amb evasives, sense donar dades rellevants que puguin posar-lo en la pista de qualsevol investigador de mena.

Cada dia, cap a les nou del matí, surt de casa seva, al número 290 del carrer de Mallorca, en direcció al seu despatx. Allà, només una placa amb el cognom de Sala gravat indica que no estem al davant d'un domicili particular. Porta una vida aparentment austera. Només de tant en tant se'l veu arribar a la feina amb un vell BMW model 318, acompanyat de la dona amb la qual viu ara.

Montserrat Romeu, un currí-

culum negre. Montserrat Romeu Corts va néixer un 5 de març de 1934 a Vic. Filla de Josep Romeu Vinyals, esparter, i de Mercè Corts Vilà, un matrimoni molt conegut a la ciutat per la botiga de palmes que des de feia més de cent anys regentava la família. El seu pare era un dels pocs dels del seu ofici que encara quedaven a Vic cap als anys 30.

Josep Romeu Vinyals, una persona no gaire culta i amb un nivell econòmic acceptable, era un bon comerciant i els que encara el recorden, asseguren que era capaç de vendre una "mula coixa". Potser per això i per les seves arrelades conviccions religioses, Josep Romeu havia aconseguit privilegis de la cúria vigatana. El cap de família, a més de resar cada dia a la parròquia del Carme i de formar part de la Confraria dels Dolors, era

XAVIER CARRION

Maria del Carmen Amat Trinxet. Ni tan sols l'ex-dona d'Ignacio Sala, ha sabut mai amb certesa a quins negocis es dedicava el financer català.

persona molt apreciada al Bisbat.

Ca'n Vinyals —com es coneixia la botiga del número 37 de la Rambla del Carme— proporcionava tots els anys al bisbe de Vic la palma de quasi dos metres que havia de lluir en la

BÀSQUET VOLEIBOL HANDBOL FUTBOL SALA

BIO SURO®

**EL PAVIMENT ECOLÒGIC
AL SERVEI DE L'ESPORT**

Sistemes especials per a AERÒBIC, DANSA,
ESQUAIX, GIMNASOS, etc.

SUBERA
PARNENTS TÈCNICS BIOMECÀNICS
CEEI

Menxeta i Peris

PARQUET DE SURO I FUSTA
MOQUETES I CATIFES
PAPERS PINTATS

Josep Lluís Menxeta i Cavaller

Director Tècnic I + D

Membre del comitè de treball d'AENOR a Espanya

Avgda. Peris i Valero, 162 València

Tel. 96 334 18 17

Fax. 96 374 90 14

BÀSQUET VOLEIBOL HANDBOL FUTBOL SALA JUDO

HALTEROFÍLIA BOXA KARATE LLUITA ESCRIMA

ESQUAIX DANSA AERÒBIC BÀSQUET HANDBOL

Invitació de la Nit d'Art, fastuosa festa organitzada el 12 de març de 1983 per Montserrat Romeu. Els deutes acumulats per la Romeu van portar-la en 1984 a la presó de dones de Wad-Ras.

processó del Diumenge de Rams.

L'estafa de Casa Sañes. Montserrat amb el temps marxà de Vic. Cap a l'any 71, trobà feina a Casa Sañes, una botiga d'objectes de regal que era al número 81 del Passeig de Gràcia. Durant cinc anys, va atendre el negoci, fins que els propietaris començaren a detectar certes irregularitats. Fet i fet, Montserrat Romeu, es quedava amb material dels proveïdors de l'empresa i el portava al pis que tenia al carrer de Muntaner núm. 527.

Montserrat Romeu fins i tot es quedava diners d'alguns clients de la botiga. Al cap de cinc anys, temps que es va trigar a descobrir el desfalc, la Romeu s'havia fet amb quasi mig milió de pessetes. Els robatoris, però, no arribaren a escampar-se, i a Romeu, "tota una senyora a qui li vendries l'ànima" -tal com la defineixen els qui l'han tractada-, aviat trobà feina en un altre lloc.

Des de l'any 1976 fins a l'any 1979, Montserrat Romeu, treballava per a Ricardo Veletta, a la Cinta Rosa, una botiga de modes situada a la part alta de Barcelona.

Mariano Colcha, un dissenyador que la conegué llavors, assegura que "la Romeu no era una persona de fiar. Vivia en un món de fantasia". Aviat començaren a malfiar-se d'ella. Veletta s'alegrà

**Montserrat Romeu
Corts ingressà en
la pressó de dones
de Wad-Ras l'any
1984, pels seus
deutes i per
aixecar falses
denúncies.**

força que Montserrat anunciés que marxava, "ja que no era una persona lleial a l'empresa".

Entre l'any 79 i l'any 83, molts la recorden treballant en negocis immobiliaris després d'haver passat per una altra botiga, la Tienda Gris, propietat del director de cinema Bigas Luna. D'altres també recorden una notícia d'aquest període apareguda en la premsa que involucrava la Romeu en una estafa immobiliària ocorreguda a Andorra.

Siguí com sigui, Romeu reaparegué per Vic, ara però com a decoradora. Era l'any 1983 i Montserrat Romeu estava a punt de fer una de les seves. Visità Norbert Salas, del Casino de Sant Pere de Ribes, i Gerònim Argeric, de Ca-

sinos de Catalunya, cercant suport financer per l'organització d'una important festa. Les evasives de les dues entitats no van fer-la desistir i Montserrat Romeu fins i tot es reuní amb el director del Banc de Gipúscoa a Barcelona per demanar-li un crèdit de més de 2 milions de pessetes. Diners amb què volia muntar una societat dedicada a l'organització de festes. Encara que li denegaren el crèdit, la festa es féu igualment sota la firma creada per ella mateixa: Promociones de Arte, SA. El 12 de març de 1983, Carmelo Martínez, director del Parador de Sau, li va obrir les portes del local per acollir tota l'alta societat d'Osona convocada per Romeu.

La Nit d'Art, nom de la festa, comptà amb la presència del televisiu Jesús Hermida, del pianista José Campuzano i de les creacions artístiques del pintor Modest Cuixart. Un destacat modista de Vic encara recorda molt bé l'acte: "Convertí el Parador en un jardí, tot de guirnaldes de flors de color groc que acabaven en torreneres de roses vermelles. Hi havia enormes copes de cigales i de gambes que arribaven fins al sostre... Allò era comparable a la presentació d'una col·lecció a París o a Nova York. Em va arribar a dir, poc després, que preparés un esmòking blanc perquè la pròxima seria a Peralada i a l'estiu, a Marbella, en un vaixell ancorat al port".

Uns promotors inexistent. Aviat, els proveïdors reclamaren els seus diners. I la Romeu, que sols va pagar una part del deute, posà a treballar el seu fi olfacte pels negocis tèrbols. Inventà la identitat dels germans Álvarez de Sotomayor, que, segons ella, havien d'afrontar les despeses. Després d'interposar una denúncia contra ells, acabà contractant l'agència de detectius Winterman a fi de localitzar-los. Més endavant, denuncià amenaces personals i fins i tot una agressió a la Plaça de la Bonanova comesa per dos desconeguts. Les indagacions de la policia van posar

de relleu que tot era mentida i la denúncia va tornar-se contra ella.

Recaptava diners negres pertot arreu. Tan sols uns mesos després, concretament, al novembre de l'any 1984, el jutjat número 13 de Barcelona, rebia una altra denúncia contra Montserrat Romeu Corts. Romeu havia encolomat a la casa d'objectes de decoració Grifey Scoda quatre talons sense fons per valor d'unes 544 mil pessetes.

La primavera d'aquell any, i a conseqüència dels deutes contrets en la festa del Parador i de la seva falsa denúncia, Montserrat Romeu va haver d'ingressar a la pressó de Wad-Ras, d'on sortí al mes de juliol.

Romeu, després d'una altra època en què ningú no sap què feia, reaparegué al número 22 del carrer de Reus de Barcelona. Molt a prop de la seva germana Pilar, i també de la casa familiar dels Sala, al número 4 de la plaça de la Bonanova.

Era l'agost de 1986. Ara, la Romeu es dedicava al negoci immobiliari i a captar diners sense mirar-se gaire la procedència entre alguns veïns del barri. Ningú no sabia res del seu passat, i "la catalana", com era coneguda a l'escala, era considerada tota una senyora. També per aquell temps, la Romeu es registrava com a professional a la Cambra de Comerç de Barcelona amb l'epígraf 724, que acull serveis d'intermediació en la promoció d'edificacions. Segons un expert en el tema, "tècnicament aquest enregistrament el fan servir molt sovint persones que es dediquen a l'emblanquiment de diners utilitzant la tapadora de les inversions immobiliàries".

A principis de 1993, la Romeu llogà un pis a l'edifici d'enfront d'on vivia i el reformà de dalt a baix. El propietari i un paleta del carrer de Muntaner, però, mai no veurien una pesseta d'aquell encàrrec. "Romeu, que sempre pagava puntualment —explica la llogatera, que ha volgut restar en l'anonimat—, del gener al març de 1993 deixà de fer-ho." Al

Montserrat Romeu, d'espatlles, amb un vestit negre. Parla amb Jesús Hermita en la festa que organitzà.

Montserrat Romeu ha acumulat al llarg de la seva misteriosa vida un munt de negocis tèrbols. Ara com ara, ningú sap on s'amaga i què fa.

barri, ja no la veia ningú, i la seva secretària personal —que no coneix ningú— va trobar un bon dia que la Romeu s'havia esfumat.

Més tard la llogatera del carrer de Reus va rebre una trucada inquietant. "Deia que trucava —recorda— des d'Holanda i que no lloguéssim el pis a ningú. Ens explicà que un nebot seu que dirigia un centre de jardineria a Palafrugell havia estat detingut per un carregament de tulipes que amagaven droga i que estava arreglant-ho tot". Les fonts de la policia consultades no han trobat rastre d'aquest incident, però Jordi Agustí Climent, casat en segones núpcies amb Pilar Romeu, ha assegurat a aquest setmanari que, en efecte, la història era certa: "la meva cunyada tenia

un nebot, fill de la seva germana Dolors, que treballava en un centre de jardineria de Palafrugell, i que va haver de sortir de la ciutat en la nit fosca". La família de Montserrat Romeu, concretament les dues germanes que encara viuen, Dolors i Mercè Romeu, no ha volgut fer cap declaració sobre l'assumepte a aquest setmanari.

Tocata i Fuga. Arribats aquí, tot es torna més misteriós encara. Un desconegut advocat rondà per aquelles dates el domicili familiar de Pilar Romeu preguntant per la seva germana i fins i tot parlà amb Jordi Agustí —cunyat de Montserrat— amb la intenció de localitzar-la, "per tal d'ajudar-la". El mateix anònim advocat comentà a persones pròximes a la família que, "Montserrat s'havia ficat en un bon merder" i que "almenys havia provocat un descobert de 80 milions de pessetes en una agència immobiliària del carrer de Balmes on havia treballat". De moment, no han aparegut ni l'advocat, ni l'agència immobiliària. La inexistència de denúncia i la sobtada desaparició de Montserrat Romeu, fan pensar en un negoci ben tèrbol i inconfessable. El barri quedà plagat de deutes. Molts comerços de la zona no han cobrat mai les sucoses factures adeutades per la Romeu, que sense més explicacions, acabà a Zuric. Aquell mateix any un dels implicats en l'operació *Cheque to cheque*, Marco Pontillo, la cita a Milà. La darrera cosa que s'ha sàbut de Montserrat Romeu és que havia estat hostajada a l'hotel Giardino del carrer de Corso Repubblica núm. 1 d'Arona, a Itàlia.

Els fets exposats són reveladors. Tot i així, encara queden moltes qüestions sense esclarir. La informació que encara amaguen Ignacio Sala i Montserrat Romeu, principals implicats del "Filone Barcelona", pot esclatar aviat. El compte enrere no ha fet més que començar.

Equip d'Investigació